

tară ca pe o expresie a „bontonului”. Filmul mondial rămâne în continuare cel mai fertil producător de mituri. Ați avut ocazia, rară, să lucrați pentru un mare regizor: Costa-Gavras. V-au biruit emoțiile sau ați încercat să le biruiți dumneavoastră pe ele?

Pentru mine este o mare onoare să intru fie și numai într-un colț din laboratorul de creație al marelui regizor Costa-Gavras. Faptul că mi-a solicitat colaborarea mă obligă să fiu eu însămi, autentică, deschisă, concentrată. Pentru ca lucrurile să meargă bine într-o echipă adevărată, fiecare trebuie să intre în starea de seninătate și detașare propice creației. E vorba de conștiința propriei valori. Dacă Costa-Gavras m-a luat în echipa lui, înseamnă că a văzut de ce sunt în stare și că are încredere în mine. Asta înseamnă că trebuie să fiu lucidă și calmă, nu inhibată sau complexată. Trebuie să-mi exprim punctul de vedere, să-mi fac bine treaba pe segmentul care mi-a fost încredințat. Etapa emoțiilor a trecut. Eu nu pot să trăiesc zilnic „dulcea ameteală” a plăcerii de a lucra cu unul dintre cei mai mari regizori din lume. Echipa și regizorul au avut nevoie de 6 000 de costume. Asta a trebuit să fac eu, pe asta trebuie să mă concentrez. Șam-

pania și celelalte bucurii le împărțim după premieră. Dacă ai șansa să și se propună așa ceva, nu eziți. Înseamnă că acela care și-a propus are încredere că poți să o faci. La așa ceva se răspunde apucându-te imediat de treabă. Timpul e neprețuit.

Cum se desfășoară o zi – grea sau ușoară – din viața dumneavoastră?
Fug de rutină. Rutina omoară, nu are a face cu creația. Nu am zile grele și zile ușoare, pentru că nu pot să stau fără să fac ceva. Toate zilele sunt grele, pentru că muncesc. Dar de aici vine și frumusețea care alungă această greutate. În fond, ce ar însemna zile grele? Stres, probleme, oboseală? Dar asta înseamnă pur și simplu viață. Viața e frumoasă tocmai pentru bucuria pe care o trăiești când ai depășit un obstacol, când ai găsit o soluție, când ai învins. Dacă nu ai curajul să-ți asumi astfel viața, ești mereu nefericit. Chiar și în concediu lucrez, într-un fel. Fac planuri, mă eliberez de anumite lucruri pentru a mă gândi la altele, caut, studiez, mă inspir, călătoresc. Nu există odihnă absolută. Uneori, după o zi plină la atelier, în funcție de rezultate, mă simt excelent. Nu resimt apăsarea oboselii. Alteori, pot să am o zi cu un program mai ușor în care, în majori-

tatea timpului, mă gândesc, caut surse de inspirație, soluții, mă documentez, dar nu mă pot simți seara obosită pentru că, să zicem, nu am ajuns la un rezultat concludent, la o idee, nu am trecut dincolo de un anumit punct. Toate zilele sunt la fel de grele și de ușoare. Când îți place ceea ce faci, această plăcere atenuează greutatea.

Stilul, creatorul de modă sau de costum pentru scenă devine un personaj tot mai activ și mai important al zilei. Cred că această postură nu vă e străină și chiar vă „prinde”. Ce îmi răspundeți?

E vorba despre descoperirea frumosului! Mai târziu înțelegem puterea acestui lucru și, asumându-l conștient, contribuim fiecare la îmbunătățirea lumii. Dar asta judecă și valorizează întotdeauna ceilalți oameni, dacă și după ce ai expus public mesajul. Sunt un personaj activ? Fără îndoială. Important? Poate. Se va vedea mai târziu și se va aprecia corect doar în planul rezultatelor artistice. Nu mă gândesc la asta. Mă rezum la ceea ce știu sigur: că fac o meserie care îmi place, care mi se potrivește și că mă aflu pe drumul cel bun.

Julietta Țintea

Sf — flash

Bun să fii, noroc să ai...

Ați întâlnit vreodată un actor, unul singur, care să recunoască de bunăvoie că ar fi netalentat, sau inutil în teatrul în care lucrează? Aș! Veți auzi, în schimb, că n-a avut noroc, că e ghinionist, sau – dacă e actriță – că a fost marginalizată fiindcă nu s-a „încurcat” cu regizorii sau cu directorul.

Pe de altă parte, cunosc directori care tună și fulgeră împotriva unor angajați „care iau salariile – și nu mici – de pomană, pentru că, de fapt, aduc un aport insignifiant progresului instituției”; care progres, dacă te uiți bine, nici nu știi de unde să-l iei... Pe cei bătrâni, se plângă alt director, îi mai țin ca să-i ajut să nu moară de foame, că pensiile sunt rușinos de mici, dar nu toți mai sunt capabili să joace roluri importante (memoria, sănătatea); pe cei tineri însă... Și aici încep tunetele și fulgerele: „N-au talent, nu știu să rostească, de cultură ce să mai vorbim!... Nu înțeleg cum au reușit să termine o facultate. Și mai sunt și nedisciplinați ori au vicii din cele greu de suportat, cum ar fi plăcerea alcoolului”. Tot ce poate spune este că-i va da afară.

Voi aduce aici un exemplu care-i contrazice pe asemenea directori. La Oradea, o foarte tânără și frumoasă actriță – nu-i spun numele – s-a aflat anul trecut pe

punctul de a fi elegant sfătuită să-și caute alt post, poate într-un teatru mai puțin exigent, vezi Doamne... Norocul i-a surâns însă și s-a văzut distribuită, după două-trei figurații, de către un regizor din celălalt colț al țării, care a intuit că are talent, într-un rol principal, greu, de care s-a achitat cu brio, fiind pe drept lăudată de critici și tot pe drept îndelung aplaudată de public. Au urmat alte două roluri, diferite ca factură; în ambele a strălucit. La ora aceasta nu numai că nu-i mai recomandă nimeni să caute alt teatru, dar conducerea e fericită că are o asemenea actriță și se străduiește să-i găsească piese potrivite.

Uneori e bine să ai o trupă stabilă, ce se formează treptat, prin spectacole victorioase, dar și prin... glorioase eșecuri, e bine să ai sentimentul că ai contribuit la „nașterea” unui actor important, e bine să ai măcar un regizor permanent, care să-i adune pe artiști în jurul lui și, desigur, al unor idei, al unui program. Tot atât de adevărat este și că te poți simți încurcat de prea mulții actori cărora nu știi ce să le ceri și cum să-i folosești. Sunt directori și directori...

Elisabeta Pop